

Motion till riksdagen 2006/07: MJ251

av Annie Johansson (c)

Överflyttning av strandskyddsreglerna till plan- och bygglagen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att strandskyddsbestämmelserna bör överföras till lokal nivå.

Motivering

Sverige har en fantastisk natur med en rikedom av insjöar och vattendrag och en lång kustlinje. Detta är något vi ska värna om och bevara för efterkommande generationer. Strandskyddets syfte är att skapa förutsättningar för friluftsliv men också att bevara goda förutsättningar för liv, både på land och i vatten, för växt- och djurlivet.

I många kommuner som hotas av avflyttning kan just det natur- och strandnära boendet vara en attraktionskraft för att behålla eller locka till sig nya invånare. Denna avvägning måste se olika ut i olika delar av landet. Eftersom olika områden har skilda värden och möjligheter måste utvecklingen noga anpassas till platsen och den aktuella situationen.

I Sverige finns mer än 380 000 kilometer strand. Sjöar och vattendrag har i alla tider lockat människor att slå sig ned och bygga bo. Det är ingen slump att de flesta större svenska städer ligger vid kusten, en sjö eller ett vattendrag. Närhet till vatten innebär inte bara möjligheter till transporter, utan också livskvalitet för många människor. Den nuvarande lagstiftningen innebär ett generellt förbud mot att bygga intill 100 meter från hav, insjö eller vattendrag. Länsstyrelsen kan utvidga denna gräns till 300 meter och dispens ges endast i undantagsfall.

Ett sätt att locka människor att vilja flytta till glesbygdsområden är att erbjuda attraktiva strandnära boenden. En ökad möjlighet till bebyggelse i

Fel! Okänt namn på

strandnära områden skulle kunna skapa förutsättningar för att hålla landskapet levande genom ett ökat befolkningsunderlag för handel och offentlig service. Även i många tätorter har attraktiv bebyggelse i strandnära områden förhindrats av lagstiftningen.

För att främja en god landsbygdsutveckling och ett attraktivt boende även på landsbygden behöver strandskyddet göras mer flexibelt så att det kan anpassas till de lokala förutsättningarna. I dag handlar det om att vi vill ha utveckling i hela landet, utifrån lokala och regionala förutsättningar och behov.

I enlighet med den kommunala självstyrelsen bör kommuner kunna medge strandnära bebyggelse där inte värdefulla naturintressen eller allmänna intressen kolliderar med medborgarens vilja att bygga strandnära.

Det är min mening att strandskyddsbestämmelserna bör läggas på kommunal nivå för att skapa en lagstiftning som tar hänsyn till lokala och regionala behov och förutsättningar. Då kommunerna har ansvar för planering och byggande måste man ges full rätt att även besluta om strandskydd. Att se strandskyddet som ett statligt intresse är att omyndigförklara svenska kommuner.

Att bygga nära en strand får självklart olika konsekvenser på olika håll i landet. I vissa kommuner är det flera insjöar per invånare, vilket gör att beslutet om hur man ska bygga ska fattas av dem som har den bästa kunskapen om hur den lokala verkligheten ser ut. Kommunerna ger i dag tillstånd och planerar för vägar, industrier och bostäder, men får inte bedöma om placeringen av ett strandnära hus.

Strandskyddet bör ingå i den övergripande samhällsplaneringen och inte behandlas isolerat i miljöbalken. Ett införande av strandskyddsbestämmelserna i plan- och bygglagen skulle hantera strandskyddet på ett mer förutsägbart sätt vid bygglovsprövning. Storstädernas problem får inte väga så tungt att övriga landet hindras från att utvecklas efter sina förutsättningar. Det krävs att kommande lagstiftning ger ett större regionalt och lokalt beslutsutrymme så att avvägningen mellan exploatering och bevarande kan anpassas till förhållandena på platsen. Då får vi en seriös behandling av strandskyddet, tillsammans med övrig planering men också av de människor som berörs.

Varje chans att bejaka landsbygdens möjlighet till expansion och utveckling bör tillvaratas. För att hela Sverige ska leva krävs att man kommer bort från en centraliserande taktpinne och flyttar ut makten i landet, ned till kommunal och regional nivå. Den misstro som i dag finns mot lokala beslutsfattarens förmåga att fatta kvalitativa beslut måste tas bort. De lokala politikerna är de som har bäst kunskap om de relevanta sociala, ekonomiska och ekologiska förhållandena i kommunen.

Den lokala demokratiska processen är den bästa garanten för en bra hantering av strandskyddet och en ansvarsfull dispensgivning. Huvudregeln bör vara att det är den enskilda kommunen som beviljar undantag från strandskyddet. Länsstyrelsen kan efter klagan från berörd sakägare överpröva kommunens beslut i den händelse kommunens beslut bedöms äventyra den biologiska mångfalden eller på annat sätt riskerar att leda till negativa återverkningar i området. Om länsstyrelsen undanröjer kommunens beslut bör kommunen kunna få saken prövad av regeringen som sista instans.

Detta bör ges regeringen till känna.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 26 oktober 2006

Annie Johansson (c)